5r-2530/2024
4-24078717-12-5r-17072024

H O T Ă R Â R E
în numele Legii

20 septembrie 2024 **mun. Chişinău**

Judecătoria Chişinău (sediul Buiucani)
Instanța compusă din:
Președintele ședinţei, judecătorul Silvia Slobodzean
Grefier Ana-Maria Munteanu
În lipsa:
Agentului constatator Andrei Anghelici
Petiționarului *****

Examinând, în ședință publică, contestația declarată de către ***** împotriva procesului-verbal cu privire la contravenție seria MAI 06 nr. 410707 din 28.06.2024 și decizia de sancționare emisă de către INSP DP ”Centru”, prin care ***** a fost recunoscut vinovat în comiterea contravenției prevăzute de art. 231 alin. (1) Cod contravențional, instanța de judecată,

c o n s t a t ă :

La 28.06.2024, agentul constatator din cadrul INSP DP ”Centru” a întocmit procesul-verbal cu privire la contravenţie seria MAI 06 nr. 410707, prin care ***** a fost recunoscut vinovat în comiterea contravenției prevăzute de art. 231 alin. (1) Cod contravențional fiind reținut faptul că, la 28.06.2024 ora 21:15, a condus în mun. Chișinău, Chidighici mijlocul de transport Ford-Tranzit cu n/î *****cu permisul de conducere de categorie necorespunzătoare, fapt pentru ce a fost sancționat în baza deciziei din 28.06.2024 cu amendă în mărime de 20 unităţi convenţionale, ceea ce constituie 1000 lei.

La rândul său, ***** la 03.07.2024 a înaintat o contestație privind dezacordul cu legalitatea procesului-verbal cu privire la contravenție.

În motivarea contestației petiționarul indică, că nu este de acord cu procesul-verbal și decizia de sancționare având în vedere că este în drept să conducă mijlocul de transport de model Ford Tanzit deoarece deține permis de conducere de categoria ”C”.

În ședința de judecată, *agentul constatator,* Andrei Anghelici fiind citată despre locul, data și ora examinării cauzei contravenționale, prin citație expediată pe e-mail, nu s-a prezentat în instanța de judecată, nu a comunicat motivele neprezentării sale, iar în acest context, instanța de judecată precizează că a fost respectată procedura de citare legală, întrucât agentul constatator a fost informat despre examinarea cauzei, și careva erori tehnice în procesul expedierii citației nu au fost semnalizate, această modalitate fiind acceptată de toate părțile în proces.

În ședința de judecată, *petiționarul* *****, fiind citată legal prin citație scrisă, nu s-a prezentat și nu a comunicat motivele neprezentării.

În acest context, instanța de judecată precizează că a fost respectată procedura de citare legală întrucât careva erori tehnice în procesul expedierii citațiilor nu au fost semnalizate, iar făptuitorul a fost informat despre examinarea cauzei şi în temeiul art. 455 alin. (3) din Codul contravențional, s-a dispus examinarea în lipsa acestuia, cu expedierea copiei de pe hotărâre.

Așadar, instanța notează că în partea ce ține de citarea participanților, este pertinentă și jurisprudența CtEDO, care în cauza *Ponomariov împotriva Ucrainei* a evidențiat că ține de

obligația părților de a se interesa, la intervale rezonabile, de stadiul procesului de care ele au cunoștință, iar mai mult, Curtea reamintește că un stat nu poate fi considerat răspunzător atunci când o parte, citată legal şi informată despre obiectul cauzei, renunță, în mod expres, la dreptul de a se prezenta în instanță şi de a se apăra (cauza *Poitrimol împotriva Franţei*, hotărârea din 23 noiembrie 1993, § 31), or atitudinea reclamanților ar echivala cu o renunțare la dreptul de a apărea în instanță, sau acordul de examinare a cauzei în baza materialului existent.

De asemenea, instanța de judecată reține că comunicarea actelor judiciare, în măsura în care este un act de comunicare între organul judiciar și părți, are loc pentru a permite părților, dacă e cazul, să declare recurs (*Diaz Ochoa împotriva Spaniei*, 22 iunie 2006, § 48, și *S.C. Raissa M. Shipping SRL împotriva României*, 8 ianuarie 2013, § 30) şi respectiv, instanțele trebuie să întreprindă tot posibilul care într-un mod rezonabil să citeze părțile și să se asigure că acestea sunt la curent cu procedurile la care participă (*Ovuş împotriva Turciei*, 13 octombrie 2009, § 48).

Prin urmare, instanța de judecată a întreprins toate măsurile prevăzute de lege pentru a asigura dreptul participanților la proces la participarea efectivă la examinarea cauzei, întru respectarea unui proces echitabil, dar agentul constatator şi făptuitorul nu s-au prezentat în instanța de judecată, în pofida înștiințării despre modalitatea, locul şi timpul examinării cauzei, iar instanța a dispus examinarea cauzei în absența acestor participanți, cu remiterea copiei de pe hotărâre.

În subsidiar, în conformitate cu prevederile art. 447^1 alin. (4) şi (5) din Codul contravențional, *prezența a persoanei în a cărei privință a fost pornit procesul contravențional la examinarea cauzei contravenționale este obligatorie, iar absența persoanei în a cărei privință a fost pornit procesul contravențional, citată în conformitate cu legislația, fără motiv întemeiat şi fără înștiințare prealabilă, nu împiedică examinarea cauzei* şi prin urmare, instanța de judecată a dispus examinarea cauzei în lipsa părților care nu s-au prezentat.

Examinând probele administrate întru dovedirea celor invocate și raportându-le, per ansamblu, la prevederile legale aplicabile cazului, instanţa de judecată constată următoarele.

Termenul de contestare a deciziei agentului constatator este de 15 zile de la data emiterii acesteia sau, pentru părțile care nu au fost prezente la şedința de examinare a cauzei contravenționale, de la data înmânării copiei de pe decizia respectivă în condițiile art. 447^1 alin. (8) Cod contravențional.

Inițial, instanța verifică respectarea obligațiilor procesuale de către petiționar, astfel, în prezenta speță se constată cu certitudine că petiționarul a primit copia procesului-verbal la 28.06.2024, fapt consemnat în actul contestat, iar contestația a fost înregistrată la 03.07.2024, motiv din care instanța va aprecia contestația depusă în termenul de contestate.

Verificând procesul-verbal cu privire la contravenție sub aspectul îndeplinirii condițiilor de fond și de forma prevăzute de lege pentru valabilitatea sa în coroborare cu materialele dosarului contravențional, instanța de judecată reține următoarele.

În drept, în conformitate cu art. 8 alin. (2) din Codul contravențional, este supusă răspunderii contravenționale numai persoana care a săvârșit cu intenție sau din imprudență o faptă prevăzută de legea contravențională.

Potrivit art. 440 alin. (1) din Codul contravențional, constatarea faptei contravenționale înseamnă activitatea, desfășurată de agentul constatator, de colectare și de administrare a probelor privind existența contravenției, de încheiere a procesului-verbal cu privire la contravenție, de aplicare a sancțiunii contravenționale sau de trimitere, după caz, a dosarului în instanța de judecată sau în alt organ spre soluționare.

Conform art. 442 alin. (1) din Codul contravențional, procesul verbal cu privire la contravenție este un act prin care se individualizează fapta ilicită și se identifică făptuitorul. Procesul verbal se încheie de agentul constatator pe baza constatărilor personale și a probelor acumulate, în prezența făptuitorului sau în absența lui.

De asemenea, în conformitate cu prevederile art. 458 alin.(1) Cod Contravențional, examinând cauza contravențională, instanța de judecată este obligată să determine: a) caracterul veridic al contravenției imputate; b) existența cauzelor care înlătură caracterul contravențional al faptei; c) vinovăția persoanei în a cărei privință a fost pornit procesul contravențional; d) existența circumstanțelor atenuante și/sau agravante; e) necesitatea sancționării și, după caz, caracterul sancțiunii contravenționale; f) alte aspecte importante pentru soluționarea justă a cauzei.

Din perspectiva capitolului IV din Cartea I al Codului contravențional, instanța de judecată evidențiază că sancțiunile administrative nu privesc un grup de persoane, ci se adresează tuturor cetățenilor în vederea realizării scopului preventiv și represiv al sancțiunii, iar potrivit art. 38 alin. (4) din legea citată, arestul contravențional poate fi aplicat şi în cazul neexecutării intenționate a unei alte sancțiuni contravenționale, ceea ce conferă faptei natura penală.

Astfel, în materie contravențională au fost recunoscute garanțiile procedurale specifice în materie penală în ceea ce privește dreptul la un proces echitabil, printre care și prezumția de nevinovăție, prevăzută de alin. (2) al art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului (a se vedea *Ziliberberg împotriva Moldovei*, § 35, din 01 februarie 2005; *Angel împotriva României*, § 52, din 04 octombrie 2007 sau *Ozturk împotriva Germaniei* din 21 februarie 1994).

Această împrejurare fundamentează la nivel de principiu că, sarcina probei în procedura contravenționala desfășurată în fața instanței de judecată revine în primul rând organului constatator și, în condițiile în care acesta face dovada vinovăției, făptuitorul urmează să-și probeze nevinovăția.

În asemenea situație, întru respectarea garanțiilor sus indicate, instanța de judecată va verifica legalitatea și temeinicia procesul verbal cu privire la contravenție cu nr. seria/nr. MAI06 410707 din 28.06.2024, încheiat de către agentul constatator.

Sub aspectul legalității procesului-verbal cu privire la contravenție, instanța de judecată denotă că, motivele de nulitate absolută a actului atacat pot fi invocate atât de părți, cât și din oficiu de către instanță întru asigurarea respectării principiului legalității și dreptății, consacrate expres în art. 5 și 7 din Codul contravențional.

Legea contravențională prevede redactarea procesului-verbal cu privire la contravenție într-o anumită forma *„ad validitatem”*, cu respectarea tuturor prescripțiilor legale de fond și de formă, pentru încheierea sa valabilă, în scopul producerii efectelor juridice, pentru care a fost întocmit, iar în acest context, respectarea exigențelor legale prevăzute la art. 443 al Codului contravențional sunt impuse agentului constatator la întocmirea procesului-verbal cu privire la contravenție prin prisma art. 445 al Codului contravențional.

Așadar, instanța de judecată reține că, procesul- verbal a fost întocmit și perfectat în prezența făptuitorului, cu specificarea drepturilor și obligațiilor ale prevăzute de art. 384, 387 și 448 din Codul contravențional.

La fel, este consemnat dreptul de a-şi invita un apărător, de a solicita un interpret sau de a-şi prezenta obiecții şi probe suplimentare, neutilizat de făptuitor.

Subsecvent, din cercetarea actului menționat, instanța constată că agentul constatator a respectat prevederile art. 443 alin. (1) lit. a)-h) din Codul contravențional şi a inserat data (ziua, luna, anul), ora şi locul încheierii, calitatea, numele şi prenumele agentului constatator,

denumirea autorității pe care o reprezintă; numele, prenumele, domiciliul, ocupația persoanei în a cărei privință a fost pornit procesul contravențional, datele din buletinul ei de identitate sau, după caz, din alt act care stabilește identitatea persoanei, fapta contravențională, locul şi timpul săvârșiri ei, circumstanțele cauzei care au importanță pentru stabilirea faptelor şi consecințelor lor juridice, evaluarea eventualelor pagube cauzate de contravenție; încadrarea juridică a faptei, norma materială contravențională şi indiciile calificative ale elementelor constitutive ale contravenției; mențiunea prin semnătură despre aducerea la cunoștința persoanei în a cărei privință a fost pornit procesul contravențional a drepturilor şi obligațiilor lor prevăzute la art.384 şi 387, obiecțiile şi probele pe care persoana în a cărei privință a fost pornit procesul contravențional le aduce în apărarea sa, precum şi informații despre instituția bancară şi despre modul de plată a amenzii, iar decizia de remitere a cauzei este stipulată clar şi descifrabil.

Totodată, agentul constatator a descris în conținutul actului fapta contravențională, formulată cu suficientă precizie, astfel încât să permită persoanei să decidă asupra conduitei sale și să prevadă, în mod rezonabil, în funcție de circumstanțele cauzei, consecințele acestei conduite, argument prin care instanța nu a constatat incertitudini la descrierea faptei şi persoanei.

În același context, instanța reiterează că procesul-verbal cu privire la contravenție, în sensul art. 442 Cod Contravențional, este un act prin care se individualizează fapta ilicită şi se identifică făptuitorul, iar procesul-verbal se încheie de agentul constatator pe baza constatărilor personale şi a *probelor acumulate*, *în prezența făptuitorului* sau în absența lui, or, în atare circumstanțe, se concluzionează că, în procesul-verbal cu privire la contravenție este necesar de a fi descrisă fapta, în așa fel ca învinuirea formulată să fie clară făptuitorului.

Respectiv, instanța consideră că a fost respectat integral art. 443 din Codulcontravențional la întocmirea procesului- verbal cu privire la contravenție cu nr. MAI 06 410707, încheiat de către agentul constatator Adrian Anghelici, neexistând cazuri de nulitate absolută ce ar putea fi invocate din oficiu, iar în consecință, instanța constată că forța probantă a actului prezentat în instanță nu a fost înlăturată, el bucurându-se în continuare de prezumția de legalitate și temeinicie instituită de lege în favoarea sa.

Sub aspectul temeiniciei procesului verbal cu privire la contravenție, instanța evidențiază că forța probantă a proceselor – verbale este lăsată la latitudinea fiecărui sistem de drept, putându-se reglementa importanța fiecărui mijloc de probă, însă instanța are obligația de a respecta caracterul echitabil al procedurii în ansamblu atunci când administrează și apreciază probatoriul.

În această ordine de idei, instanța remarcă că făptuitorul ***** este sancționat pentru comiterea contravenției prevăzută de art. 231 alin. (1) Cod contravențional, *Conducerea vehiculului deținând dreptul de a conduce vehicule pentru o categorie necorespunzătoare, se sancționează cu amendă de la 18 la 30 de unități convenționale.*

Respectiv, cu privire la starea de fapt fixată de agentul constatator în procesul – verbal de contravenție și în corespundere cu art. 425 alin. (2), (3), (4), (5) al Codului contravențional, instanța de judecată reține că aceasta nu a fost confirmată prin probe pertinente, concludente și utile cazului contravențional, or în justificarea celor expuse în procesul-verbal cu privire la contravenție, agentul constatator a argumentat prin următoarele probe: - *procesul verbal cu privire la contravenție cu nr. MAI 06 410707 din 28 iunie 2024.*

Dreptul unei persoane de a fi prezumată nevinovată și de a solicita acuzării să dovedească faptele ce i se impută rezultă cert din art. 375 alin. (1) al Codului contravențional, potrivit căruia, persoana acuzată de săvârșirea unei contravenții se consideră nevinovată atâta timp cât vinovăția sa nu este dovedită în modul prevăzut de prezentul cod.

Astfel, cercetând materialele cauzei contravenționale, instanța a stabilit cu certitudine că, agentul constatator a sancționat petiționarul pentru comiterea contravenției prevăzută la art. 231 alin. (1) Cod contravențional constatând *„ex propriis sensibus”* fapta contravențională, adică *„după propriile sale simțuri”* şi în pofida administrării unor probe cu privire la cele constatate de agentul constatator, a eșuat în demonstrarea prin probe certe faptul comiterii contravenției de către ***** cum ar fi: - *permisul de conducere* care să ateste că ***** posedă dreptul de conducere a vehiculului din categoria/subcategoria vehiculului condus; - *certificatul de înmatriculare a* vehiculului care să ateste tipul, destinația și particularitățile tehnice, vehiculului pentru a căror conducere este necesară deținerea unui drept special, confirmat prin permis de conducere.

Or, potrivit pct. 5 din Regulamentului privind procedura de examinare pentru obținerea dreptului de a conduce vehicule, emiterea și valabilitatea permisului de conducere, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr.181/2022, conducătorul unui vehicul condus pe drumurile publice trebuie să posede dreptul de conducere a vehiculului din categoria/subcategoria vehiculului condus. Dreptul de a conduce un vehicul **se confirmă prin permisul de conducere**, în care este indicată categoria/subcategoria de vehicul pentru care se dispune de dreptul de a conduce, sau prin înregistrarea acestui drept în Sistemul informațional automatizat „Registrul de stat al conducătorilor de vehicule”.

Potrivi pct.6 din Regulamentul indicat, în funcție de tipul, destinația și particularitățile tehnice, vehiculele pentru a căror conducere este necesară deținerea unui drept special, confirmat prin permis de conducere, se divizează în următoarele categorii și subcategorii:

1) subcategoria AM – moped (ciclomotor), și anume vehicule cu două sau trei roți, ce dezvoltă o viteză maximă, ce nu depășește 45 km/h (cu excepția celor ce dezvoltă o viteză mai mică sau egală cu 25 km/h), dotate cu motor cu ardere internă, cu capacitatea cilindrică ce nu depășește 50 cm3 și o putere care nu depășește 4 kW, în cazul unui motor electric. Puterea maximă a motorului unui moped cu trei roți nu trebuie să depășească 4 kW în cazul altor motoare cu ardere internă; 2) subcategoria A1 – motociclu cu capacitatea cilindrică a motorului de până la 125 cm3 și o putere care nu depășește 11 kW și cu un raport de putere/greutate ce nu depășește 0,1 kW/kg și triciclu cu o putere care nu depășește 15 kW; 3) subcategoria A2 – motociclu cu o putere care nu depășește 35 kW și cu un raport de putere/greutate ce nu depășește 0,2 kW/kg și care nu provine dintr-un vehicul mai mare decât puterea sa dublă; 4) categoria A – motociclu cu sau fără ataș. Triciclu cu o putere care depășește 15 kW; 5) subcategoria B1 – cvadricicluri a căror masă fără încărcătură nu depășește 400 kg (550 kg pentru vehiculele destinate transportului de mărfuri), neincluzând masa bateriilor, în cazul vehiculelor electrice, și a căror putere netă maximă a motorului nu depășește 15 kW; 6) categoria B: a) autovehicul al cărui număr de locuri pe scaune, în afara locului conducătorului, nu este mai mare de 8 locuri și a cărui masă maximă autorizată nu depășește 3 500 kg; b) ansamblu format dintr-un autovehicul trăgător din categoria B și o remorcă a cărei masă maximă autorizată nu depășește 750 kg; c) ansamblu de vehicule format dintr-un vehicul trăgător din categoria B și o remorcă a cărei masă maximă autorizată este mai mare de 750 kg, dar nu mai mare decât masa proprie a autovehiculului trăgător, iar masa maximă autorizată a întregului ansamblu nu depășește 3 500 kg; 7) categoria BE – ansamblu de vehicule format dintr-un vehicul trăgător din categoria B și o remorcă a cărei masă maximă autorizată este mai mare de 750 kg, iar masa maximă autorizată a întregului ansamblu depășește 3 500 kg; 8) subcategoria C1: a) autovehicul, altul decât cel din subcategoria D1 sau categoria D, cu masa maximă autorizată ce depășește 3 500 kg, dar nu mai mare de 7 500 kg, cu un număr de locuri pe scaune nu mai mare de 8, în afara locului

conducătorului; b) ansamblu format dintr-un autovehicul trăgător din subcategoria C1 și o remorcă a cărei masă maximă autorizată nu depășește 750 kg; 9) subcategoria C1E – ansamblu de vehicule format dintr-un vehicul trăgător din subcategoria C1 și o remorcă a cărei masă maximă autorizată este mai mare de 750 kg, cu condiția ca masa maximă autorizată a ansamblului să nu depășească 12 000 kg, iar masa maximă autorizată a remorcii să nu depășească masa proprie a vehiculului trăgător; 10) categoria C: a) autovehicul, cu excepția celor din subcategoria D1 sau categoria D, cu masa maximă autorizată mai mare de 3 500 kg, cu un număr de locuri pe scaune nu mai mare de 8, în afara locului conducătorului; b) ansamblu format dintr-un autovehicul trăgător din categoria C și o remorcă a cărei masă maximă autorizată nu depășește 750 kg; 11) categoria CE – ansamblu de vehicule format dintr-un vehicul trăgător din categoria C și o remorcă a cărei masă maximă autorizată depășește 750 kg; 12) subcategoria D1: a) autovehicul destinat transportului de persoane, având mai mult de 8, dar nu mai mult de 16 locuri pe scaune, în afara locului conducătorului, și a cărui lungime maximă nu depășește 8 m; b) ansamblu format dintr-un autovehicul trăgător din subcategoria D1 și o remorcă a cărei masă maximă autorizată nu depășește 750 kg; 13) subcategoria D1E – ansamblu de vehicule format dintr-un vehicul trăgător din subcategoria D1 și o remorcă a cărei masă maximă autorizată este mai mare de 750 kg, cu condiția ca masa maximă autorizată a ansamblului să nu depășească 12 000 kg, iar masa maximă autorizată a remorcii să nu depășească masa proprie a vehiculului trăgător; 14) categoria D: a) autovehicul destinat transportului de persoane, având mai mult de 8 locuri pe scaune, în afara locului conducătorului; b) ansamblu format dintr-un autovehicul trăgător din categoria D și o remorcă a cărei masă maximă autorizată nu depășește 750 kg; 15) categoria DE – ansamblu de vehicule format dintr-un vehicul trăgător din categoria D și o remorcă a cărei masă maximă autorizată este mai mare de 750 kg; 16) categoria F – troleibuz, autovehicul fără șine, destinat de regulă transportului de pasageri, care primește curent electric de la o sursă de alimentare externă prin contact sau cu rulare autonomă pe baterii și acumulatoare; 17) categoria H – tractor, mașină autopropulsată (pe șenile sau pe roți), care efectuează lucrări agricole, de construcție a drumurilor, lucrări de terasare, de transport și alte lucrări în agregat cu mașinile (uneltele) remorcate, suspendate sau staționare; 18) categoria I – tramvai, vehicul feroviar care circulă pe șine.

Subsecvent, deși, în măsură în care procesul-verbal cu privire la contravenție examinat nu este afectat de vicii de legalitate și valoarea sa probatorie nu trebuie exclusă, totuși pornind de la premisa procedurală prevăzută în art. 425 alin. (4) al Codului contravențional, prin care legiuitorul a stabilit că nici o probă nu are o valoare prestabilită, simplul fapt al încheierii procesului-verbal cu privire la contravenție, este insuficient pentru tragerea persoanei la răspundere contravențională.

La acest capitol, articolul 6 § 2 al CEDO impune statelor să aibă în vedere aceste prezumții, aceasta în limite rezonabile, ținând cont de gravitatea faptelor și păstrând dreptul la apărare (*Salabiaku împotriva Franței,* hotărârea din 7 octombrie 1988, par. 28; *Telfner împotriva Austriei,* nr. 33501/96, 20 martie 2001, par. 16).

În contextul celor enunțate, instanța a stabilit ca limitele expuse mai sus au fost depășite în detrimentul făptuitorului, întrucât agentul constatator avea obligația de a prezenta probe în susținerea acuzării pe care o aduce făptuitorului.

Prin urmare, unul din principiile fundamentale al procedurii contravenționale constituie prezumția nevinovăției, ceea ce determină că sarcina probei în astfel de proceduri aparține agentului constatator și orice dubiu profită făptuitorul.

Din aceste considerente la pornirea procesului contravențional și încheierea procesului-

verbal cu privire la contravenție, în corespundere cu art. 442 alin. (2) din Codul contravențional, agentul constatator urma să identifice fapta atât *pe baza constatărilor personale* și în baza *probelor acumulate*, or demonstrarea vinovăției a unei persoane urmează să fie asigurată cu prezentarea probelor pertinente și concludente în raport cu procesul-verbal cu privire la contravenție, deoarece în virtutea aceluiași principiu al prezumției nevinovăției, făptuitorul nu este obligat să prezinte instanței careva probe care să demonstreze nevinovăția sa.

Mai mult, în cauza de față operează art. 375 alin. (3) al Codului contravențional și în special, principiul *„in dubio pro reo”*, ceea ce înseamnă că toate dubiile ce nu pot fi înlăturate în condițiile legii urmează a fi apreciate în favoarea persoanei învinuite, iar agentul constatator nu a prezentat alte probe în susținerea procesului-verbal de contravenție întocmit, deși ar fi avut această posibilitate în mod real.

În consecință, în ședința de judecată nu a fost probat faptul că făptuitorul a condus mijlocul de transport de model ”Ford Tranzit” cu n/î ***** cu permis de conducere cu categoria necorespunzătoare.

Din acest considerent, în ceea ce privește starea de fapt constatată, instanța de judecată ajunge la concluzia că, fapta pentru care a fost sancționat ***** prevăzută de art. 231 alin. (1) al Codului contravențional, nu a fost probată prin probe pertinente, concludente și utile cazului.

Potrivit art. 441 alin. (1) lit. a) din Codul contravențional, procesul contravențional pornit încetează dacă nu există faptul contravenției, iar în conformitate cu art. 461 alin. (1) din același cod, în cazul în care, pe parcursul judecării cauzei, se constată vreunul din temeiurile prevăzute la art. 441 și 445 din Codul contravențional, instanța încetează procesul contravențional.

Prin urmare, în circumstanțele de fapt și de drept enunțate, procesul contravențional intentat de către agentul constatator înprivința lui *****, pe semnele contravenției prevăzute art. 231 alin. (1) din Codul contravențional, urmează a fi încetat, din motivul inexistenței faptei contravenționale.

În baza celor prezentate și având în vedere prevederile articolelor 395 alin. (1) pct. 1) lit.b), 441 alin. (1) lit. a), 460, 461 alin. (1) şi 462 din Codul contravențional, instanța de judecată,

h o t ă r ă ş t e:

Se admite contestația declarată de către ***** împotriva procesului-verbal cu privire la contravenție seria MAI 06 410707 din 28.06.2024 și deciziei de sancționare emisă de către INSP DP ”Centru”, prin care ***** a fost recunoscut vinovat în comiterea contravenției prevăzute de art. 231 alin. (1) Cod contravențional.

Se anulează decizia de sancționare emisă de către INSP DP ”Centru”, prin care ***** a fost recunoscut vinovat în comiterea contravenției prevăzute de art. 231 alin. (1) Cod contravențional și se încetează procesul contravențional pornit în privința lui ***** pe semnele contravenției prevăzute de art. 231 alin. (1) din Codul contravențional, din motiv că nu există faptul contravenției.

Hotărârea poate fi atacată cu recurs, în termen de 15 (cincisprezece) zile, la Curtea de Apel Chișinău, prin intermediul Judecătoriei Chișinău (sediul Buiucani).

Președintele ședinței,
judecătorul **Silvia Slobodzean**